

Elia – Nummer Vier

Slavernij

Jeff Pippenger

2023-10-01

Elia's getuigenis begint wanneer hij aankondigt dat er drieënhalf jaar lang geen regen zal zijn, behalve op zijn woord.

En Elia, de Tisbiet, van de inwoners van Gilead, zeide tot Achab: Zo waar de HEERE, de God Israëls, leeft, voor Wiens aangezicht ik sta, er zal deze jaren geen dauw noch regen zijn, tenzij dan naar mijn woord. 1 Koningen 17:1.

Die drieënhalf jaar vertegenwoordigen de geschiedenis van Thyatira van 538 tot 1798. In 1798, aan het einde van de periode van droogte, ontbiedt Elia Achab naar Karmel. De boodschap van de eerste engel kondigde op 22 oktober 1844 het uur van Gods oordeel aan. De boodschap van de eerste engel was het bevel aan Achab om heel Israël naar Karmel te roepen.

En het geschiedde, toen Achab Elia zag, dat Achab tot hem zei: Zijt gij het die Israël in beroering brengt? En hij antwoordde: Ik heb Israël niet in beroering gebracht; maar gij en het huis van uw vader, doordat gij de geboden des Heeren hebt verlaten en de Baäls zijt nagevolgd. Zend nu dan heen, en laat geheel Israël tot mij bijeenkomen op de berg Karmel, en de vierhonderdvijftig profeten van Baäl, en de vierhonderd profeten van de gewijde palen, die van de tafel van Izebel eten. Zo zond Achab tot al de kinderen Israëls en bracht de profeten bijeen op de berg Karmel. Toen trad Elia tot heel het volk en zei: Hoe lang hinkt gij op twee gedachten? Indien de Heere God is, volgt Hem na; maar indien het Baäl is, volgt hem dan na. Doch het volk antwoordde hem niet één woord. 1 Koningen 18:17–21.

Geheel Israël werd in de tijd van Elia op de Karmel verzameld, wat op zijn beurt de geschiedenis van William Miller voorstelde, toen de drie gemeenten van Openbaring hoofdstuk drie bijeenverzameld werden. De gemeente die aanvankelijk in 538 naar de woestijn was gevlucht om aan de vervolging van Izebel te ontkomen, zoals voorgesteld door de gemeente van Thyatira, kwam uit de woestijn tevoorschijn als de generatie die geconfronteerd moest worden met de boodschap van Elia, vertegenwoordigd door William Miller. Het beest uit de aarde opende daarop zijn mond en verzwolg de vloed van vervolging die twaalfhonderdzesentwintig jaar lang tegen haar was uitgezonden.

En de aarde kwam de vrouw te hulp, en de aarde opende haar mond en verzwolg de stroom die de draak uit zijn mond had geworpen. Openbaring 12:16.

In de profetie is het „spreken van een natie” het handelen van haar wetgevende en rechterlijke autoriteiten, en in 1789 hebben de Verenigde Staten het goddelijke document vastgesteld dat de Grondwet van de Verenigde Staten is, en daarmee de rechten en de vrijheid beschermd die noodzakelijk zijn om bescherming te bieden tegen de vervolging van zowel de koningen van Europa als de afvallige Katholieke Kerk.

„Het spreken van de natie is het handelen van haar wetgevende en rechterlijke autoriteiten.”
The Great Controversy, 443.

In 1789, vlak voordat de profetische rol van de Verenigde Staten als het zesde koninkrijk van de Bijbelse profetie aanving, sprak het als een lam, maar bij de zondagswet zal het spreken als een draak.

En ik zag een ander beest opkomen uit de aarde; en het had twee horens als een lam, en het sprak als een draak. Openbaring 13:11.

Het begin en het einde van het beest uit de aarde worden gekenmerkt door zijn spreken. In 1798 roept Achab geheel Israël bijeen op de berg Karmel, waar Elia een proef zal voorleggen om aan hen die toekijken te bewijzen of de God van de Hebreëen dan wel de god van Izebel de ware God is. Izebel had vierhonderdvijftig profeten van Baäl en vierhonderd profeten van het bos. De valse god Baäl was een mannelijke godheid en de valse god Astarte een vrouwelijke godheid.

Die twee klassen van valse profeten vertegenwoordigen de vereniging van kerk en staat, want in de profetie, wanneer een man en een vrouw gezamenlijk worden voorgesteld, vertegenwoordigt de vrouw een kerk en de man de staat. Elia stond, acht honderd vijftig tegen één, tegenover de onheilige vereniging van kerk en staat, zoals die werd voorgesteld zowel door de vrouwelijke en mannelijke valse godheden als door het huwelijk van Achab en Izebel. De voorstelling van kerk en staat in Achab en Izebel vertegenwoordigt de verdorvenheid van de hoorn van het republicanisme, en Baäl en Astoreth vertegenwoordigen de verdorvenheid van de protestantse hoorn.

Het vraagstuk was Elia's protest tegen de verdorven godsdienst die in Openbaring, hoofdstuk twee, door Thyatira wordt voorgesteld. Elia vertegenwoordigde een protestant, want de enige definitie van een protestant is iemand die protesteert tegen Rome. Elia's protest vertegenwoordigt een protest tegen de vereniging van kerk en staat die tot stand wordt gebracht door het onheilige bondgenootschap tussen een verdorven staat en een verdorven kerk.

Maar Ik heb enkele dingen tegen u: dat u die vrouw Izebel, die zichzelf een profetes noemt, laat begaan om Mijn dienstknechten te onderwijzen en te verleiden hoererij te bedrijven en afgodenoffers te eten. En Ik heb haar tijd gegeven om zich van haar hoererij te bekeren, maar zij heeft zich niet bekeerd. Zie, Ik werp haar te bed, en hen die met haar overspel bedrijven in grote verdrukking, tenzij zij zich bekeren van hun werken. Openbaring 2:20–22.

Eten vertegenwoordigt de boodschap die u aanvaardt, en een boodschap die aan afgoden is geofferd vertegenwoordigt de leerstellingen van het katholicisme, het eigenlijke symbool van de gruwelijke afgodendienst. Gods volk was in de Donkere Middeleeuwen ertoe gekomen vele van de heidense leerstellingen van het katholicisme te aanvaarden, en in het bijzonder de verering van de zon.

Hoererij is een onwettige verhouding en vertegenwoordigt profetisch juist de wezenlijke kern van hetgeen de Grondwet verbiedt: de verbinding van kerk en staat. Achab bevond zich in een onwettige verhouding met Izebel, want als koning van Israël mocht hij niet trouwen met een heidense prinses. Jezus duidde Johannes de Doper aan als Elia, en ook Johannes confronteerde

diezelfde onheilige verhouding toen hij Herodes bestrafte omdat hij met Herodias, de vrouw van zijn broer, was getrouwd.

Want Herodes had Johannes gegrepen, hem gebonden en in de gevangenis gezet omwille van Herodias, de vrouw van zijn broer Filippus. Want Johannes had tot hem gezegd: Het is u niet geoorloofd haar te hebben. Mattheüs 14:3, 4.

Elia's confrontatie met Achab en Izebel prefigureerde Johannes' confrontatie met Herodes en Herodias, want beide verhoudingen vertegenwoordigden een onwettige verbintenis van kerk en staat. Samen vertegenwoordigen zij de Elia-boodschap van de honderdvierenvijftigduizend die het pausdom (Izebel en Herodias), de tien koningen die de Verenigde Naties vertegenwoordigen (Achab en Herodes), en de Verenigde Staten, die de valse profeet vertegenwoordigen (de valse profeten van Karmel en Salome, de dochter van Herodias), confronteert.

De profetische setting op de Karmel omvat de verdediging door Elia van de Grondwet van de Verenigde Staten, die het beginsel van de scheiding van kerk en staat verankert.

En het geschiedde, toen Achab Elia zag, dat Achab tot hem zeide: Zijt gij het, die Israël in beroering brengt? En hij antwoordde: Ik heb Israël niet in beroering gebracht, maar gij en het huis van uw vader, doordat gij de geboden des HEEREN hebt verlaten en de Baäls zijt nagevolgd. 1 Koningen 18:17, 18.

De Grondwet stelde vast dat de twee horens van het republicanisme en het protestantisme altijd van elkaar gescheiden zouden blijven. Maar de Openbaring maakt duidelijk dat, wanneer de Verenigde Staten uiteindelijk spreken als een draak, dit zal geschieden wanneer de afvallige kerken van de Verenigde Staten de macht overnemen en zich verenigen met de afvallige regering.

“Maar wat is het ‘beeld voor het beest’? en hoe moet het worden gevormd? Het beeld wordt gemaakt door het beest met de twee horens, en is een beeld voor het beest. Het wordt ook een beeld van het beest genoemd. Om dan te weten te komen hoe het beeld eruitziet en hoe het moet worden gevormd, moeten wij de kenmerken van het beest zelf bestuderen — het pausdom.

„Toen de vroege kerk verdorven raakte doordat zij afweek van de eenvoud van het evangelie en heidense rituelen en gebruiken aannam, verloor zij de Geest en de kracht van God; en om de gewetens van het volk te beheersen, zocht zij de steun van de wereldlijke macht. Het resultaat was het pausdom, een kerk die de macht van de staat beheerste en die gebruikte om haar eigen doeleinden te bevorderen, in het bijzonder voor de bestraffing van ‘ketterij’. Omdat de Verenigde Staten een beeld van het beest zouden vormen, moet de religieuze macht de burgerlijke overheid zó beheersen dat ook het gezag van de staat door de kerk zal worden aangewend om haar eigen doeleinden te verwezenlijken.” The Great Controversy, 443.

Elia op de berg Karmel vertegenwoordigde het werk van de Millerieten, en de Millerieten werden gevestigd als de ware profeet in tegenstelling tot hen die onlangs onder de invloed van het katholicisme vandaan waren gekomen, maar er door hun verwerping van het licht van de eerste engel voor kozen naar Rome terug te keren. Aldus bestond de boodschap van de tweede engel in

het voorjaar van 1844 daarin dat de protestantse denominaties werden geïdentificeerd als dochters van Babylon, en de Millerieten als de ware protestantse hoorn.

Toen God het oude Israël uit de slavernij van Egypte en door de wateren van de Rode Zee leidde, zette Hij een voortschrijdend beproevingsproces in gang dat begon met de beproeving van het hemelse manna.

„Op ons schijnt het opgehoopte licht van vervlogen eeuwen. Het verslag van Israëls vergeetachtigheid is bewaard gebleven tot onze verlichting. In deze tijd heeft God Zijn hand uitgestrekt om Zich uit elke natie, stam en taal een volk te vergaderen. In de adventbeweging heeft Hij voor Zijn erfdeel gewerkt, evenals Hij voor de Israëlieten werkte toen Hij hen uit Egypte leidde. In de grote teleurstelling van 1844 werd het geloof van Zijn volk beproefd, zoals dat van de Hebreëen aan de Rode Zee.” Testimonies, deel 8, 115, 116.

De teleurstelling van 22 oktober 1844 leidde tot het inzicht in het hemelse heiligdom, dat vervolgens de beproeving van de sabbat voorhield, evenals de beproeving van het manna de eerste werd in een reeks van tien beproevingen voor het oude Israël.

„De Heer gaf mij in 1847 het volgende gezicht, terwijl de broeders op de sabbat bijeenvergaderd waren te Topsham, Maine.

„Wij voelden een ongewone geest van gebed. En terwijl wij baden, viel de Heilige Geest op ons. Wij waren zeer gelukkig. Weldra was ik de aardse dingen kwijtgeraakt en werd ik omhuld door een visioen van Gods heerlijkheid. Ik zag een engel snel naar mij toe vliegen. Hij droeg mij spoedig van de aarde naar de Heilige Stad. In de stad zag ik een tempel, die ik binnenging. Ik ging door een deur voordat ik bij het eerste voorhangsel kwam. Dit voorhangsel werd opgeheven, en ik ging het heilige binnen. Hier zag ik het reukofferaltaar, de kandelaar met zeven lampen, en de tafel waarop de toonbroden lagen. Nadat ik de heerlijkheid van het heilige had aanschouwd, hief Jezus het tweede voorhangsel op en ging ik het heilige der heiligen binnen.

“In het heiligste zag ik een ark; bovenop en aan de zijkanten ervan was het zuiverste goud. Aan elk uiteinde van de ark bevond zich een lieflijke cherub, met zijn vleugels daarover uitgespreid. Hun aangezichten waren naar elkaar toegekeerd, en zij zagen omlaag. Tussen de engelen was een gouden wierookvat. Boven de ark, waar de engelen stonden, was een buitengewoon heldere heerlijkheid, die eruitzag als een troon waar God woonde. Jezus stond bij de ark, en wanneer de gebeden van de heiligen tot Hem oprezen, steeg de wierook in het wierookvat op, en Hij bracht hun gebeden met de rook van de wierook omhoog tot Zijn Vader. In de ark waren de gouden kruik met manna, de staf van Aäron die gebloeid had, en de stenen tafelen die als een boek dichtvouwden. Jezus opende ze, en ik zag de Tien Geboden daarop geschreven met de vinger van God. Op de ene tafel stonden er vier, en op de andere zes. De vier op de eerste tafel straalden helderder dan de andere zes. Maar het vierde, het sabbatsgebod, straalde boven alle uit; want de sabbat was afgezonderd om gehouden te worden ter ere van Gods heilige naam. De heilige sabbat zag er heerlijk uit—een stralenkrans van heerlijkheid omgaf hem geheel. Ik zag dat het sabbatsgebod niet aan het kruis genageld was. Als dat zo was, dan waren de andere negen geboden dat ook; en het staat ons vrij ze alle te

overtreden, evenals het vierde. Ik zag dat God de sabbat niet had veranderd, want Hij verandert nooit. Maar de paus had die veranderd van de zevende naar de eerste dag van de week; want hij zou tijden en wetten veranderen.” Early Writings, 32.

Toen de protestanten in 1798 uit de Donkere Middeleeuwen tevoorschijn kwamen en het boek Daniël werd ontzegd, begon het zesde koninkrijk van de Bijbelse profetie, het tweehoornige aardbeest van Openbaring dertien, zijn opmars door de profetische geschiedenis. Het protestantisme was gegrondvest op het heilige document dat de Heilige Bijbel wordt genoemd, en het republicanisme was gegrondvest op het heilige document dat de Grondwet wordt genoemd. God had Zijn gemeente in de woestijn uit de Donkere Middeleeuwen geleid, maar evenals bij het oude Israël tijdens de Egyptische periode van slavernij was het sabbatsgebod vergeten. Zoals Israël de Rode Zee overstak op weg naar de wetgeving op de Sinai, zo stak het moderne Israël de Atlantische Oceaan over op weg naar 22 oktober 1844, waar de wet opnieuw geopenbaard zou worden. De Heere richtte opnieuw een volk op dat de bewaarders van Zijn wet, de bewaarders van Zijn profetische openbaringen zou zijn en dat de mantel van het protestantisme zou dragen. Aan het oude Israël werden de twee tafelen van de Tien Geboden gegeven als het symbool van hun taak om de bewaarders van Zijn wet te zijn, en aan het moderne Israël werden de twee tafelen van Habakuk gegeven als het symbool van hun taak als bewaarders van Zijn profetische Woord.

Het moderne Israël moest beide stellen van twee tafelen dragen terwijl het de boodschap van de derde engel aan de wereld bracht, de boodschap die wordt verkondigd door hen die de mantel van het protestantisme dragen. Het protestantisme dat uit de Donkere Middeleeuwen tevoorschijn kwam, was toen onvolledig, evenals het oude Israël toen het door de Rode Zee trok. Het protestantisme had het devies van de Bijbel en de Bijbel alleen beleden, maar bezat een onvolledig begrip van Gods Woord ten gevolge van eeuwenlang eten van de heidense leerstellingen van het rooms-katholicisme (dingen die aan de afgoden geofferd zijn). God heeft beschikt dat een waar protestant het gehele Woord van God zou vertegenwoordigen, zoals gesymboliseerd door de „wet en de profeten”, de twee stellen van twee tafelen die zowel het werk van Gods volk als Gods karakter voorstellen. Het werk van de eerste engel was een oprecht protestants volk voort te brengen dat zowel de bewaarders van Zijn wet als van Zijn profetische Woord zou zijn.

‘God heeft Zijn kerk in deze tijd geroepen, evenals Hij het oude Israël heeft geroepen, om als een licht op de aarde te staan. Door het machtige kloofmes der waarheid, de boodschappen van de eerste, tweede en derde engel, heeft Hij hen afgescheiden van de kerken en van de wereld om hen in een heilige nabijheid tot Zichzelf te brengen. Hij heeft hen tot bewaarders van Zijn wet gemaakt en heeft hun de grote waarheden der profetie voor deze tijd toevertrouwd. Gelijk de heilige godsspraken die aan het oude Israël waren toevertrouwd, zijn deze een heilige toevertrouwing die aan de wereld moet worden meegedeeld. De drie engelen van Openbaring 14 vertegenwoordigen het volk dat het licht van Gods boodschappen aanneemt en als Zijn gezanten uitgaat om de waarschuwing over de lengte en breedte der aarde te doen weerklinken.’ Testimonies, deel 5, 455.

De waarschuwing die verkondigd moet worden door hen die zijn aangeduid als de bewaarders van de twee stellen van twee tafelen, is gericht tegen het aannemen van het merkteken van het

katholicisme. Dat protest is gericht tegen de onwettige verhouding van Achab en Izebel en werd door Elia op de berg Karmel voorgesteld. Het geven van de twee stenen tafelen op de berg Sinaï was een voorafbeelding van het geven van de twee linnen tafelen van Habakuk in de geschiedenis van 1842 tot en met 1849. Habakuks twee tafelen zijn het symbool van de verbondsverhouding tussen God en Zijn protestantse volk. Die tafelen te verwerpen zou hetzelfde zijn als het oude Israël dat de wet van God verwierp.

De Millerieten gingen het Allerheiligste binnen en ontvingen het licht van de sabbat, maar het beproevingsproces was nog niet voltooid. Tegelijkertijd ging de hoorn van het republicanisme door precies dezelfde geschiedenis heen. En beide horens zouden in hun gezamenlijke voortgang in 1863 een mijlpaal bereiken.

Millers Elia-boodschap bracht een voortschrijdend zuiveringsproces voort met het beoogde doel de protestantse hoorn op te richten, en in diezelfde geschiedenis was de Republikeinse hoorn betrokken bij een voortschrijdend proces van politieke ontwikkeling. Beide horens bevinden zich op hetzelfde beest uit de aarde, zodat zij in eensgezindheid door de gehele geschiedenis van het aardbeest moeten voortgaan.

Het eerste profetische kenmerk van de Republikeinse hoorn van het beest uit de aarde was de handeling waardoor in 1789 de Grondwet van kracht werd verklaard. In 1798, (de tijd van het einde toen het boek Daniël werd ontzegd), zou het beest uit de aarde voor het eerst spreken als het zesde koninkrijk van de Bijbelprofetie. 1798 was het begin van de Verenigde Staten als het zesde koninkrijk van de Bijbelprofetie, en het spreken dat plaatsvond aan het begin van de geschiedenis van het beest uit de aarde in 1798 zou een type zijn van de laatste keer dat het zesde koninkrijk zou spreken, en die tijd wordt voorgesteld als de stem van de draak. Wanneer wij de wetten beschouwen die in 1798 door de Republikeinse hoorn in de Verenigde Staten werden aangenomen, behoren wij een voorafbeelding te verwachten van de wetten die in samenhang met de zondagswet zullen worden aangenomen wanneer de Verenigde Staten spreken als een draak. Terwijl wij de volgende vier wetten overwegen, stel uzelf dan de vraag of de vier wetten die in 1798 werden aangenomen, de profetische signatuur van Alfa en Omega dragen?

In 1798 namen de Verenigde Staten verscheidene belangrijke wetten aan, bekend als de Alien and Sedition Acts. Deze wetten vormden een reeks van vier wetten die werden aangenomen door het door de Federalisten beheerste Congres en tot wet werden bekrachtigd door president John Adams, de tweede president van de Verenigde Staten en voormalig vicepresident van George Washington.

De Naturalisatiewet: Deze wet verlengde de vereiste verblijfsduur voor immigranten om staatsburger van de Verenigde Staten te worden van 5 tot 14 jaar. Zij was in de eerste plaats gericht op het inperken van de invloed van recent aangekomen immigranten, die vaak verbonden waren met de oppositiepartij, de Democratisch-Republikeinen.

De wet inzake vijandige vreemdelingen: Deze wet machtigde de president om niet-staatsburgers die geacht werden een bedreiging te vormen voor de veiligheid van de Verenigde Staten in vreedstijd uit te zetten. Zij stelde de president in staat iedere niet-staatsburger die hij als gevaarlijk beschouwde, vast te houden en uit te zetten.

De Alien Enemies Act: Deze wet voorzag in de aanhouding, beperking van de bewegingsvrijheid en deportatie van burgers uit landen die in oorlog waren met de Verenigde Staten. Zij werd uitgevaardigd als voorzorgsmaatregel in de gespannen sfeer van de late jaren 1790.

De Sedition Act: Dit is de meest omstreden van de Alien and Sedition Acts. Zij stelde het publiceren van „valse, schandelijke en kwaadaardige” geschriften tegen de regering of haar functionarissen strafbaar, wanneer dit geschiedde met de bedoeling hen te belasteren of in diskrediet te brengen. Critici beschouwden dit als een rechtstreekse aanval op de vrijheid van meningsuiting en op de persvrijheid.

De Alien and Sedition Acts waren uiterst omstreden en leidden tot aanzienlijke tegenstand van de Democratisch-Republikeinen, die meenden dat deze wetten fundamentele constitutionele rechten schonden en hun politieke partij tot doelwit maakten. Zij voerden aan dat deze wetten een inbreuk vormden op het Eerste Amendement, dat de vrijheid van meningsuiting en van de pers beschermt. Uiteindelijk speelden deze wetten een rol bij de verkiezing van 1800, toen Thomas Jefferson en de Democratisch-Republikeinen het presidentschap en het Congres wonnen, wat leidde tot de intrekking van de Sedition Act.

De Democratisch-Republikeinse partij geloofde dat deze wetten de fundamentele rechten schonden die door de Grondwet werden gewaarborgd, en zij geloofde ook dat deze wetten gericht waren tegen de tegenovergestelde politieke partij. Het doet er niet toe dat deze wetten werden ingetrokken of later vervielen; de Alfa en de Omega illustreert het einde met het begin. In de geschiedenis waarin deze wetten werden uitgevaardigd of tot wet werden “gesproken”, werd de Federalistische partij bestreden door een partij die Democratisch-Republikeinen werd genoemd. De ontwikkeling van de Democratisch-Republikeinse partij brengt uiteindelijk de Republikeinse partij voort. Een politieke partij die zich in hoofdzaak aaneensloot op grond van een anti-slavernijstandpunt.

Historici identificeren 1863 als het exacte middelpunt van de burgeroorlog, een oorlog die gegrondvest was op de kwestie van slavernij. 1863 is ook een wegmarkering voor de nieuwe banierdragers van de protestantse hoorn, die toen de eerste tijdsprofetie verwierpen die door engelen aan Miller was gegeven (de profetie van de „zeven tijden” uit Leviticus zesentwintig). Zou het louter toeval kunnen zijn dat de profetie van de zeven tijden juist gebaseerd is op de wetten inzake slavernij die in het voorafgaande hoofdstuk van Leviticus worden uiteengezet? De „vloek” die door de „zeven tijden” wordt aangeduid, was de belofte dat, indien de verbondswetten van hoofdstuk vijfentwintig ongehoorzaamd zouden worden, Israël dan zijn geschiedenis zou beëindigen door terug te keren in de slavernij waaruit het was weggenomen toen het zijn reis bij de Rode Zee begon.

Van 1798 tot 1863 onderging de politieke partij die de Democratisch-Republikeinse Partij was, een reeks zuiveringen of schuddingen. Vanaf 1798, en in het bijzonder vanaf 11 augustus 1840 tot en met 1863, onderging de Milleritische beweging een reeks zuiveringen en schuddingen.

De Democratisch-Republikeinse Partij, die een van de vroege politieke partijen in de Verenigde Staten was, is niet rechtstreeks overgegaan in de moderne Republikeinse Partij zoals die vandaag bestaat. In plaats daarvan onderging zij in de loop der tijd een reeks veranderingen en afsplitsingen,

die uiteindelijk leidden tot de vorming van verschillende andere politieke partijen vóór het ontstaan van de Republikeinse Partij.

De Democratisch-Republikeinse Partij, vaak in verband gebracht met Thomas Jefferson en James Madison, werd aan het einde van de 18e eeuw opgericht als een reactie op de Federalistische Partij. De Democratisch-Republikeinen waren voorstander van een strikte interpretatie van de Grondwet, de rechten van de staten en agrarische belangen.

Tegen de jaren 1820 begon de Democratisch-Republikeinse Partij echter uiteen te vallen langs regionale en ideologische lijnen. De voornaamste breuk deed zich voor tijdens het Tijdperk van Goede Gevoelens (1817–1825), toen er een gebrek was aan sterke oppositie tegen het presidentschap van James Monroe. Deze periode van politieke rust droeg bij aan het verval van de Democratisch-Republikeinse Partij. De partij splitste zich uiteindelijk op in verscheidene facties en ontwikkelde zich tot de volgende politieke groeperingen:

Democratische Partij: De volgelingen van Andrew Jackson, die in 1829 de zevende president werd, vormden de Democratische Partij. De Jacksoniaanse Democraten steunden een sterke uitvoerende macht, westwaartse expansie en een ruimer kiesrecht voor blanke mannen.

Nationale Republikeinse Partij: Deze partij ontstond als een reactie op het presidentschap van Andrew Jackson en ging later samen met andere anti-Jacksonfacties op in de Whig Party. De Nationale Republikeinen stonden over het algemeen positiever tegenover een krachtige federale overheid en economische ontwikkeling.

Anti-Masonic Party: Dit was een politieke partij van korte duur die in de jaren 1820 opkwam, voornamelijk als reactie op bezorgdheid over de invloed van de geheimzinnige maçonnieke broederschap. Zij nam enkele voormalige Democratic-Republicans in zich op.

De Whigpartij: Gevormd in de jaren 1830, omvatten de Whigs voormalige Nationale Republikeinen, anti-vrijmetselaars en andere oppositiegroepen. Zij werden gekenmerkt door hun verzet tegen het jacksoniaanse beleid, hun steun voor een sterke federale overheid en hun bevordering van industriële en economische ontwikkeling.

De moderne Republikeinse Partij werd in de jaren 1850 opgericht als een directe reactie op de toenemende regionale spanningen over de slavernij. Zij trok voormalige Whigs, anti-slavernijgezinde Democraten, leden van de Free Soil Party en anderen aan die zich verzetten tegen de uitbreiding van de slavernij naar nieuwe gebieden. De eerste Republikeinse presidentskandidaat, John C. Fremont, nam deel aan de verkiezingen van 1856, en de eerste succesvolle kandidaat van de partij, Abraham Lincoln, werd in 1860 verkozen. De Republikeinse Partij ontstond dus los van de Democratisch-Republikeinse traditie en volgde een eigen traject in de Amerikaanse politieke geschiedenis.

Tegen 1860 koos de Republikeinse partij haar eerste president. Zij was gegrond op een coalitie van politieke partijen die zich tegen de slavernij verzetten. In 1863 „sprak” de Emancipatieproclamatie de slavernij weg uit het bestaan. In 1863 „sprak” de Republikeinse hoorn, toen vertegenwoordigd door de Republikeinse partij, de slavernij weg uit het bestaan, terwijl de protestantse hoorn ophield

een beweging te zijn en de Kerk der Zevende-dags Adventisten werd. De beweging van de Millerieten eindigde wettig en officieel in mei 1863, en in dat jaar werd de eed van Mozes, de profetie van de slavernij, verworpen. Wie oren heeft om te horen, laat hij horen.

Op dit punt kan het verhelderend zijn een kort overzicht te geven van de „eed van Mozes”, zoals die door de profeet Daniël wordt genoemd.

Ja, heel Israël heeft uw wet overtreden door af te wijken, zodat zij uw stem niet zouden gehoorzamen; daarom is de vloek over ons uitgestort, en de eed die geschreven staat in de wet van Mozes, de knecht van God, omdat wij tegen Hem gezondigd hebben. Daniël 9:11.

William Miller, die door Gabriël en andere engelen werd geleid terwijl hij het Woord van God bestudeerde, werd eerst geleid naar de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig. Millers getuigenis luidt dat hij bij zijn studie van de Bijbel begon in het boek Genesis en daarom klaarblijkelijk bij Leviticus kwam lang voordat hij de tweeëntwintighonderd jaren van Daniël hoofdstuk acht, vers veertien bereikte. Hij gebruikte uitsluitend de Bijbel en een concordantie van Cruden.

Crudens concordantie bevat geen verwijzingen naar de Hebreeuwse of Griekse woorden die vervolgens werden vertaald in het Engels van de King James Bible. Miller beschouwde de „context” van de passage die hij bestudeerde als leidraad voor zijn begrip van een woord of Schriftgedeelte. Wat zijn begrip van de „zeven tijden” betreft, is het zeer eenvoudig in te zien dat de context voor de „zeven tijden” van hoofdstuk zesentwintig van Leviticus hoofdstuk vijfentwintig is.

Hoofdstuk vijfentwintig zet het rusten van het land, het Jubeljaar en de regels inzake slavernij uiteen. De voorschriften van hoofdstuk vijfentwintig maken deel uit van „de wet van Mozes, de knecht van God”, die een zegen voortbrengt indien zij wordt gehoorzaamd en een „vloek” indien zij wordt overtreden. In hoofdstuk zesentwintig staat de vloek van de „zeven tijden” gelijk aan tweeduizend vijfhonderd twintig jaar en wordt zij uiteengezet in de duidelijke context van de voorschriften betreffende het rusten van het land en de beginselen van slavernij. In hoofdstuk zesentwintig wordt de straf de „twist van mijn verbond” genoemd.

Dan zal ook Ik Mij tegen u keren, en u nog zevenmaal straffen om uw zonden. En Ik zal een zwaard over u brengen, dat de wraak van Mijn verbond zal voltrekken; en wanneer gij u binnen uw steden verzamelt, zal Ik de pest onder u zenden, en gij zult overgeleverd worden in de hand van de vijand. Leviticus 26:24, 25.

In de context zou het „verbond” waarover God een „twist” heeft, het verbond zijn dat eerder in hoofdstuk vijfentwintig is aangehaald. De bestraffing van de zeven tijden wordt de „twist van” Gods „verbond” genoemd, en de daaraan verbonden „vloek” is dat Israël „in de hand van hun” vijanden zou worden „overgegeven”, en eenmaal in het land van de vijanden, (zoals Daniël was) zou Israël de slaven van hun vijanden worden.

Toen Mozes Leviticus zesentwintig optekende, was het oude Israël zojuist bevrijd uit de slavernij van Egypte, en de beginselen van de slavernij die in hoofdstuk vijfentwintig worden weergegeven,

zouden óf een zegen óf een vloek teweegbrengen. Het oude Israël heeft de voorschriften van het Jubeljaar nooit in praktijk gebracht, en uiteindelijk werden zowel het noordelijke als het zuidelijke koninkrijk voor „zeven tijden” verstrooid, ter vervulling van wat Daniël de „vloek van Mozes” noemde.

De verbondsrelatie tussen God en Israël, die begonnen was met hun slavernij in Egypte, eindigde met hun slavernij aan Assyrië en Babylon. De „zeven tijden” tegen het noordelijke koninkrijk eindigden in 1798, en de „zeven tijden” tegen het zuidelijke koninkrijk eindigden in 1844. Het beginpunt van de twee perioden van zeven tijden wordt in Jesaja, hoofdstuk zeven, gemarkeerd door een profetie van vijftenzestig jaar, die door Jesaja in 742 v.Chr. aan koning Achaz van Juda werd verkondigd.

Want het hoofd van Syrië is Damascus, en het hoofd van Damascus is Rezin; en binnen vijftenzestig jaar zal Efraïm verbrijzeld worden, zodat het geen volk meer zij. En het hoofd van Efraïm is Samaria, en het hoofd van Samaria is de zoon van Remalia. Indien gij niet gelooft, voorzeker, gij zult niet bevestigd worden. Jesaja 7:8, 9.

Jesaja had vastgesteld dat “binnen” vijftenzestig jaar vanaf het ogenblik waarop de profetie in 742 v.Chr. werd uitgesproken, het noordelijke koninkrijk zou worden verbroken. Negentien jaar later, in 723 v.Chr., werd het noordelijke koninkrijk Israël door de koning van Assyrië in gevangenschap gevoerd, en zesentwintig jaar later voerde de koning van Babylon het zuidelijke koninkrijk Juda in 677 v.Chr. in gevangenschap. De profetie van vijftenzestig jaar brengt zes historische wegmarkeringen voort. De eerste is 742 v.Chr., wanneer de voorspelling wordt uitgesproken. Negentien jaar later, in 723 v.Chr., werd het noordelijke koninkrijk door de Assyriërs in gevangenschap gevoerd. Zesentwintig jaar later, in 677 v.Chr., werd het zuidelijke koninkrijk door de Babyloniërs in gevangenschap gevoerd. De eerste tweeduizend vijfhonderdtwintig jaar die in 723 v.Chr. begonnen, eindigden vervolgens in 1798. Daarna werden in 1844 de tweeduizend vijfhonderdtwintig jaar die in 677 v.Chr. begonnen, voltooid. Vanaf 1844 strekte de voorspelling zich negentien jaar uit tot 1863 om de gehele profetische structuur te voltooiën, want toen de Alpha en Omega negentien jaar afbakenden om de profetische structuur te beginnen, moesten er negentien jaar zijn om het einde ervan te bereiken.

Het oude Israël werd verlost uit de slavernij van Egypte, en door ongehoorzaamheid werden zowel het noordelijke als het zuidelijke koninkrijk tot slavernij teruggebracht. De profetieën reiken van de profetische geschiedenis van het oude, letterlijke Israël tot het moderne, geestelijke Israël, en daarmee is het thema van alle profetische wegmarkeringen slavernij.

De profetie in Jesaja zeven werd in 742 v.Chr. door Jesaja voorgelegd aan de goddeloze koning Achaz, toen een dreigende burgeroorlog tussen het noorden en het zuiden zich aftekende. Het zuidelijke koninkrijk van Achaz was het letterlijke luisterrijke land van het oude Israël. In 1798 begon het geestelijke luisterrijke land van de bijbelse profetie te heersen als het zesde koninkrijk van de bijbelse profetie. Toen de zeven tijden tegen het letterlijke luisterrijke land in 1844 eindigden, was er, evenals in de geschiedenis van koning Achaz, een dreigende burgeroorlog. Tegen 1844 was de onrust van politieke partijen die uiteenvielen en allianties vormden, bijna

geheel uitgekristalliseerd in twee klassen van politieke overtuigingen. Met betrekking tot de slavernij waren de Democraten vóór slavernij en de Republikeinen tegen slavernij. Van 1798 tot het begin van de burgeroorlog in 1860 was het proces van de ontwikkeling van twee klassen van politieke partijen tot voltooiing gekomen.

Achaz vertegenwoordigde het letterlijke heerlijke land en typeerde daarom het geestelijke heerlijke land. De geschiedenis van Achaz typeert de profetische geschiedenis waarin de profetie in 742 v.Chr. werd verkondigd en typeert daarom de geschiedenis waarin de profetie eindigde. In de begingeschiedenis had het noordelijke koninkrijk, bestaande uit tien stammen, zich afgescheiden van de andere twee stammen uit protest tegen het door God ingestelde bestuur van de twee zuidelijke stammen. De tien noordelijke stammen hadden een bondgenootschap met Syrië gevormd, als type van de alliantie tussen de zuidelijke confederatie en een macht die symbolisch door Syrië wordt voorgesteld.

Deze korte samenvatting duidt aan dat de zeven tijden van Leviticus zesentwintig een verbondsbelofte zijn die óf een zegen voor gehoorzaamheid vaststelt, óf de „vloek” van slavernij voor ongehoorzaamheid. De noordelijke en zuidelijke koninkrijken begonnen samen als één natie die uit slavernij werd bevrijd, om aan hun respectieve einden slechts opnieuw aan slavernij te worden prijsgegeven.

De vijftenzestig jaar aan het einde van die profetieën van slavernij eindigden met het geestelijke Israël in het geestelijke heerlijke land, in het volstreckte middelpunt van een burgeroorlog van het noorden tegen het zuiden. De tegenstanders in de burgeroorlog waren een koninkrijk dat een confederatie vormde en zich losmaakte van de door God ingestelde regering die zich in het tegenovergestelde koninkrijk bevond.

Vanaf 1798 tot aan de burgeroorlog werd de hoorn van het republicanisme door een proces geleid dat twee klassen van politieke tegenstanders voortbracht, die twee kanten van de vraagstukken rond de slavernij vertegenwoordigen. De voorstanders van de slavernij, die de praktijk van de slavernij wilden voortzetten, verloren de strijd.

Vanaf 1798 tot aan de burgeroorlog werd de hoorn van het protestantisme door een proces geleid dat twee klassen van religieuze tegenstanders voortbracht, die twee zijden van de kwesties rond de slavernij vertegenwoordigen. De proslavernij-gezinde tegenstanders, die ernaar streefden het oorspronkelijke begrip van de profetie betreffende de slavernij te handhaven, verloren de strijd.

In 1863 slaagde de hoorn van het republicanisme erin de praktijk van de slavernij te verwerpen.

In 1863 slaagde de hoorn van het protestantisme erin de profetie van de slavernij te verwerpen.

Door dit te doen verwierpen zij het werk van Miller, de Elia voor zijn tijd. Door aldus te handelen verwierpen zij ook „de eed van Mozes”, de hoeksteen voor hun tijd. Mozes en Elia werden toen verworpen, om slechts op 11 september 2001 terug te keren.

Alfa en Omega, de wonderbare taalkundige, heeft Zijn goddelijke handtekening vastgelegd door de gehele tijdsprofetie van de „eed van Mozes” heen, die Hijzelf als Palmoni, de Wonderbare Teller,

heeft verkondigd. Indien gij niet gelooft, zult gij voorzeker niet bevestigd worden.